

sice zvláštní povinnosti k svým mandantům a povinnosti stavovské, avšak nemůže býti na tom hůře, než každý jiný občan, pokud jde o chování a jednání, podléhající obecným právním předpisům, a pokud jedná v mezích obecně platných zvyklostí a pokud se nedopustí něčeho nečestného. S tímto názorem kárné rady nelze souhlasiti. Zlehčení cti a vážnosti stavu nespočívalo by arci v tom, že se obviněný bránil proti žalobě o splnění závazku převzatého dopisem ze dne 15. září 1923, považuje jej, ať právem či neprávem, za neplatný, ani v tom, že splnění tohoto závazku z důvodů jím neudaných, jichž oprávněnost proto nelze posouditi, protahoval a musel býti exekucí k němu donucen, — kdyby se nebyl zavázal, že zaplatí ze svého pohledávku P-ské banky v B. ve výši 10.000 Kč, a že za to přejímá osobní záruku. Leč obviněný zlehčil čest a vážnost stavu tím, že porušil dané slovo, v jehož splnění manželé N-ovi a jejich právní zástupce důvěřovali, nezajistivše se nijak proti Vladimíru M-ovi. Splnění daného slova jest povinností každého čestného muže, tím více pak advokáta. Nesplnil-li obviněný daného slova a tím i dobrovolně převzatého závazku, ač k tomu byl Drem N-ým často ústně i písemně vyzván, porušil tím povinnost čestnosti, již byl jako advokát podle § 10 adv. řádu povinen. Bylo proto odůvodněnému odvolání zástupce advokátní komory vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 37 dis.

Advokát dbalý cti a vážnosti stavu musí své jednání zařídit tak, by nevzniklo ani zdání, že není bezvadným.

Jde o kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, vedl-li advokát exekuci pro nepatrný poplatek (porto a doručné), jež mu dlužník jeho klienta (vyrovnav celou pohledávku), nedopatřením opomenul zaplatiti, aniž ho dříve na to upozornil.

(Rozh. ze dne 16. září 1927, Ds II 4/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory v Brně z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 29. ledna 1927, jímž byl obviněný sprostěn z obžaloby pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, zrušil napadený nálezu kárné rady a uznal obviněného vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že proti firmě B. a K. ve V., která mu pro jeho klienta Františka P-u zaslala poštou podle právoplatného rozsudku tomuto příslušející peníz 213 Kč 10 h, vedl mobilární exekuci pro porto a pro doručné ve výši 1 Kč 50 h, které od zaslaných peněz zaplatil.

D ů v o d y:

Názor kárné rady, že obviněný, veda na příkaz svého mandanta proti firmě B. a K. exekuci pro porto a pro doručné ve výši 1 Kč 50 h, jednal úplně správně a v mezích svého práva a svých povinností, není správným, neboť nejde o otázku, zda byl obviněný oprávněn vésti pro tak nepatrný peníz exekuci, nýbrž o otázku, zda je jednání obviněného slučitelné se cti a vážností stavu advokátského. V této příčině nelze přehlédnouti, že obviněný věděl, že firma, na níž nepatrný poplatek 1 Kč 50 h vymáhal, je bohatá. Ježto pak z jejího dopisu ze dne 28. července 1926 musel seznati, že zaslaným penízem chce a je ochotna vyrovnati celý svůj závazek, proti ní jeho klientovi náležející, bylo jeho povinností jako advokáta dbalého cti a vážnosti stavu, když shledal, že zaslaným mu penízem není závazek firmy B. a K. úplně vyrovnán a že se tak stalo zřejmě neúmyslně, by firmu na tuto skutečnost před nastoupením cesty exekuční upozornil, ježto právem mohl očekávati, že firma dobrovolně mu zaplatí tak nepatrný peníz i s případnými útratami jeho soukromého upozornění. Neučinil tak a nastoupiv ihned cestu exekuční, prohřešil se proti své povinnosti v § 10 odst. druhý advokátního řádu stanovené, neboť advokát dbalý cti a vážnosti stavu musí své jednání zaříditi tak, by nevzniklo ani zdání, že není bezvadným. Příkaz jeho strany, by proti firmě B. a K. bezohledně zakročil exekuční cestou, nemůže ho omluviti, ježto podle zjištěného stavu věci neměl k exekučnímu zakročení důvodu, dokud firmu na její omyl, pokud se týče na nedopatření při výpočtu dlužné částky (opomenutí, spočívající v tom, že nebyl připočítán doručovací poplatek, na který snad firma, zasílající peníze, nemyslí) neupozornil a se nepřesvědčil, že firma není ochotna, tento omyl dobrovolně napravit, jak to vyžadovala poctivost a víra v obchodním styku obvyklá. Okolnost, že obviněný exekuční útraty 26 Kč dne 23. prosince 1926 — tedy v době, kdy již proti němu bylo vedeno kárné řízení — věnoval dobročinným účelům, nemůže ho omlouvat. Tvrdil-li obviněný při odvolacím přelíčení, že se před podáním exekučního návrhu ptal celé řady advokátů v M. O., zda má vésti na doručovací poplatek exekuci, a že se teprve, když ho všichni ujišťovali, že sami již také podali podobné návrhy, odhodlal k onomu kroku, ocitá se v příkrém rozporu se svou obhajobou při kárném přelíčení, kde udal, že exekuční žádost byla podána jeho solicítátorem Františkem R-em, na příkaz daný klientem solicítátorovi, — a že on, obviněný, o podání žádosti nevěděl; nelze proto již z tohoto důvodu jeho nové obhajobě uvěřiti. Bylo proto oprávněnému odvolání zástupce advokátní komory vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 38 dis.

Porušení cti a vážnosti stavu (§ 10 adv. ř.), nepředložil-li advokát v zavedeném proti němu řízení o přísězné seznání (§§ 47—49 ex. ř.)